

Η Α.Θ.Μ. Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Ι. ΜΟΝΗΝ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ

Τήν Κυριακήν, 5^η /18^η Ὀκτωβρίου 2020, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου, τήν κειμένην ἔναντι τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, εἰς τήν ὁποίαν ἐστάλη ὑπό τοῦ Κυρίου ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός καί νιψάμενος ὑγιής ἀνέβλεψεν, καί εἰς τήν βραχύδῃ μετὰ λελαξευμένων βράχων περιοχὴν τοῦ Ἀγροῦ τοῦ Κεραμέως, τήν ὁποίαν ἡγόρασαν οἱ Φαρισαῖοι μέ τά τριάκοντα ἀργύρια, τά ὁποῖα μεταμεληθεῖς ἐπέστρεψεν ὁ Ἰούδας εἰς ταφήν τοῖς ξένοις.

Ἀκριβῶς εἰς αὐτήν τήν περιοχὴν διατηρεῖ ἀπ' αἰώνων Μονήν τό Πατριαρχεῖον, ἀφιερωμένην εἰς τόν ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Ὀνούφριον τόν ἐξ Αἰγύπτου.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καί οἱ Ἀρχιμανδρίται Ματθαῖος Γέρων Δραγουμᾶνος καί Κάλλιστος ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Χαραλάμπους, μετά τοῦ Ἱεροδιακόνου Εὐλογίου καί ἔψαλλεν ὁ κ. Βασίλειος Γκοτσόπουλος καί μαθηταί τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος εἰς τάς ὀλίγας μοναζούσας καί τοὺς ὀλίγους πιστοὺς, λόγῳ τῶν περιοριστικῶν μέτρων διὰ τόν Covid – 19, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν καί ἀγαθοποιεῖτε καί δανείζετε μηδέν ἀπελπίζοντες, καί ἔσται ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς καί ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτός χρηστός ἐστίν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καί πονηρούς», (Λουκ. 6, 35), λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ χαριτώσασα τήν ἁγίαν μάρτυρα Χαριτίνην, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἵνα τελέσωμεν τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ σεπτῇ μνήμῃ αὐτῆς.

Τό ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν τῶν ἁγίων καί δὴ τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ θεῖος ἔρωρ, δηλονότι ἡ ἀγάπη διὰ τόν Χριστόν, ἡ ὁποία [ἀγάπη] κατέστησεν αὐτοὺς υἱοὺς καί θυγατέρας τοῦ Ὑψίστου.

«Ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστί, καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει καί ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ», (Α΄ Ἰωάν. 4,16). «Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν μένει ἐν τῷ θανάτῳ. Πᾶς ὁ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί, καί οἶδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν αὐτῷ μένουσαν», (Α΄ Ἰωάν. 14-15), κηρύττει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ θεολόγος.

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «εἰ δέ ὁ θεός ἀγάπη ἐστίν, ἀνάγκη πᾶσα τό μῖσος εἶναι τόν διάβολον. Ὡς οὖν ὁ τήν ἀγάπην ἔχων, τόν θεόν ἔχει, οὕτως ὁ τό μῖσος ἔχων, τόν διάβολον ἐν ἑαυτῷ τρέφει».

Ἡ ἄπειρος φιланθρωπία τοῦ θεοῦ, τουτέστιν ἡ ἄφατος δύναμις τῆς ἀγάπης αὐτῆς, ἐξεδηλώθη ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλαδή τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου Αὐτοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ δέ ἐν τῷ σταυρῷ θυσία τοῦ Χριστοῦ ὑπέρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, τῶν ἀνθρώπων ἀποτελεῖ «τήν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 3,19), ὁ Ὅποῖος «ἑαυτόν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καί σχήματι εὗρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», (Φιλιπ. 2, 7-8), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Με ἄλλα λόγια, ὁ θεός Λόγος ἐνηθρώπησε καί ὑπέστη τόν σταυρικόν θάνατον, διὰ νά καταστήσῃ μέ τόν θάνατόν Του ἀνίσχυρον ἐκεῖνον, πού εἶχε τήν δύναμιν καί τό κράτος τοῦ θανάτου, δηλαδή τόν διάβολον, «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τόν διάβολον», (Ἐβρ. 2,14), λέγει ὁ σοφός Παῦλος. Ὁ διάβολος εἶναι ὁ ἐχθρός πάσης δικαιοσύνης (Πράξ. 13,10) καί συνεπῶς ὁ Πατήρ τῆς μνησικακίας καί ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐχθρός τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ. Κατά τόν ὅσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος, μνησικακία σημαίνει- μεταξὺ ἄλλων- μῖσος δικαιοσύνης, ἰός (=δηλητήριον) ψυχῆς, ἀγάπης ἀλλοτριώσις (=ἀποξένωσις) καί ψυχῆς ἥλος πεπηγώς (=καρφί ἐμπεπηγμένο στήν ψυχή).

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ Κύριος παραγγέλλει: «ὕμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς», (Λουκ. 6, 27). Ὁ ἱερώτατος Παῦλος, στοιχῶν εἰς τούς Κυριακοὺς λόγους, συνέταξε τόν ὑπέροχον ὕμνον τῆς ἀγάπης, τήν ὁποίαν ἔθεσεν ὑπεράνω πάσης γνώσεως καί κάθε βαθμοῦ πίστεως. «Καί ἐάν εἰδῶ τά μυστήρια πάντα καί πᾶσαν τήν γνῶσιν, καί ἐάν ἔχω πᾶσαν τήν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἰμι», (Α΄ Κορινθ. 13, 2).

Εἰς τόν ὕμνον τοῦτον τῆς ἀγάπης ὁ «ἕως τρίτου οὐρανοῦ ἄρπαγείς» (Β΄ Κορινθ. 12,2) θεῖος Παῦλος, ἐξαίρει τήν ἄρρηκτον σχέσιν ἀγάπης καί ἀληθείας λέγων: «Ἡ ἀγάπη οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ» (Α΄ Κορ. 13,6).

Καί ἀπλούστερον, ἡ ἀγάπη δέν χαίρει, ὅταν βλέπῃ νά γίνηται κάτι ἄδικον, χαίρει δέ ὅταν βλέπῃ τήν ἀλήθειαν νά ἐπικρατῇ. Ἡ ἀλήθεια δέ ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ, ὁ Χριστός, ὁ διακηρύξας «ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια», (Ἰωάν. 14, 6). Καί κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, «Ὁ θεός ἀγάπη ἐστίν, καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει καί ὁ θεός ἐν αὐτῷ», (Α΄ Ἰωάν. 4,16).

Ἡ ἀγάπη ἀποκαλυφθεῖσα ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Οἰκονομίας ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτήν μυστήριον μέγα τοῦ θεοῦ Πατρός. Διὰ τοῦτο ἡ ἀγάπη πρὸς τούς ἄλλους καί δὴ τούς ἐχθρούς ἡμῶν δέν εἶναι ἀρετὴ, ἀλλὰ «φύσεως ἀκολουθία», δηλαδή ἐπακόλουθον τῆς φύσεως, ὡς λέγει ὁ ἐρμηνευτής Ζιγαβηνός: «οὐκ ἐστὶν ἀρετὴ τό ἀγαπᾶν τόν ἀγαπῶντα, ἀλλὰ φύσεως ἀκολουθία». Καί κατά τόν Μέγα Ἀντώνιον «ἐκ τοῦ πλησίον ἐστὶν ἡ ζωὴ καί ὁ θάνατος», τουτέστιν ἀνάλογα μέ τήν στάσιν πού θά τηρήσωμεν πρὸς τόν πλησίον μας, τόν συνάνθρωπόν μας, θά ἔχωμε ἐντός μας τήν ζωὴν ἢ τόν θάνατον.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀνέδειξε μαρτύρων ἀγλάϊσμα τὴν σήμερον ἐορτίως τιμωμένην ἀγίαν Χαριτίνην, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «τῶν νοουμένων τό τερπνόν ἀγαπήσασα, τῶν ὀρωμένων τό ρευστόν καταλείψασα, ταῖς θεϊκαῖς ὠχύρῳσαι ἐλπίσι τόν νοῦν· ὅθεν πρὸς τό στάδιον τῆς ἀθλήσεως μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες καί τόν ὄφιν καθεῖλες καί ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῇ, στέφανον κόρη, μαρτύρων ἀγλάϊσμα».

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τόν θεόν τῆς Ἀγάπης, ἵνα μείνωμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ Αὐτοῦ, ἀκούοντες εἰς τὴν πατρικὴν προτροπὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «Γίνεσθε οὖν μιμηταί τοῦ θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητά καί περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καί ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς», (Ἐφεσ. 5, 1-2). Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἡ καλῶς συντηροῦσα καί ἀνακαινίζουσα τὴν Μονήν, ὁσιωτάτη ἡγουμένη Παῖσία παρέθεσε φιλόξενον κέρασμα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας